

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.04.2020, sp. zn. 8 Tdo 405/2020, ECLI:CZ:NS:2020:8.TDO.405.2020.1

Číslo: 46/2020

Právní věta: Časový odstup mezi jednotlivými útoky přesahující např. dobu čtyř měsíců nemusí být překážkou závěru o naplnění zákonné podmínky „blízké časové souvislosti“ ve smyslu § 116 tr. zákoníku ani u sexuálních deliktů (např. trestného činu znásilnění podle § 185 tr. zákoníku), zejména když v průběhu této doby pachatel i nadále usiluje o sexuální kontakt se stejnou nebo jinou obětí.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.04.2020

Spisová značka: 8 Tdo 405/2020

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pokračování v trestném činu, Znásilnění

Předpisy: § 116 tr. zákoníku
§ 185 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného mladistvého AAAAA (pseudonym) proti rozsudku Vrchního soudu v Praze, soudu pro mládež, ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 1 Tmo 26/2019, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, soudu pro mládež, pod sp. zn. 52 Tm 1/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, soudu pro mládež (dále „soud prvního stupně“) ze dne 1. 10. 2019, sp. zn. 52 Tm 1/2019, byl obviněný mladistvý AAAAA (dále „mladistvý“) uznán vinným v bodě I./ a), b) výroku o vině proviněním znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a proviněním výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, v bodě II. proviněním výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, proviněním zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku a proviněním navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b tr. zákoníku, jichž se dopustil tím, že

I. a) v přesně nezjištěném dni na přelomu léta a podzimu 2018, v XY, v křovinatém porostu mezi ulicí

XY a bytovkou č. p. XY v ulici XY, za účelem vlastního sexuálního uspokojení, zneužil důvěry nezletilé BBBBB (pseudonym), jejíž věk znal díky přátelským vztahům své a její rodiny, když si nejprve nechal penis stimulovat jejími ústy, přičemž svou levou rukou přidržel její hlavu na svém penisu, následně ji otočil, zvednul sukni, pod kterou měla stažené spodní prádlo a svůj penis opakovaně zasouval do jejího konečníku, přičemž si ji nejprve oběma rukama přidržel v bocích, stavěl si ji do poloh tak, aby byla více předkloněná, kdy jí pravou rukou objímal kolem jejího břicha a levou rukou si ji přidržel v boku, aniž by reagoval na její stesky, přičemž využil jejích zkreslených znalostí sexuální problematiky, odpovídajících jejímu věku, v důsledku čehož nebyla schopna pochopit dosah ani smysl jeho jednání a adekvátním způsobem na něj reagovat a bránit se mu,

b) v pozdních odpoledních hodinách dne 28. 12. 2018, v koupelně bytu v XY, ulice XY č. p. XY, který obýval společně se svou matkou a sourozenci, za účelem vlastního sexuálního uspokojení, zneužil důvěry nezletilé BBBBB, jejíž věk znal díky přátelským vztahům své a její rodiny, když si nejprve nechal penis stimulovat jejími ústy a svou pravou rukou si přitáhnul její hlavu ke svému penisu, kde ji přidržel až do okamžiku, kdy se zakuckala a felaci ukončila, přičemž sám pokračoval v masturbaci, během které ji vyzval, aby mu ukázala zadnici a aniž by reagoval na její stesky ve smyslu nešťastného naříkání a povzdechů, stáhnul jí oblečení, dvakrát ji vyzval, aby se ohnula a následně jí opakovaně zasouval penis do konečníku, přičemž využil jejích zkreslených znalostí sexuální problematiky, odpovídajících jejímu věku, v důsledku čehož nebyla schopna pochopit dosah ani smysl jeho jednání a adekvátním způsobem na něj reagovat a bránit se mu,

když v obou případech byly pořízeny audiovizuální nahrávky jeho jednání, v prvním případě jinou osobou a ve druhém případě jím samotným, a to mobilním telefonem zn. Honor, černé barvy, model AUM-L29, v němž měl následně obě audiovizuální nahrávky uložené;

II.) nejméně v době od 14. 12. 2018 do 29. 12. 2018 zpravidla z místa svého bydliště v XY, ulice XY č. p. XY, prostřednictvím sociální sítě Facebook a komunikační aplikace Messenger, kde byl registrován pod profilem „Miluju Tebe“, opakovaně kontaktoval nezletilou CCCCC (pseudonym), jejíž věk znal díky přátelským vztahům své a její rodiny, přičemž předmětem jejich komunikace byla především témata týkající se sexu, přičemž po ní požadoval, za účelem vlastního sexuálního uspokojení, zejména orální pohlavní styk, a proto ji vybízel ke schůzkám s ním; přemlouval ji, aby mu poslala fotografie svých obnažených hýždí, čemuž vyhověla a ze svého profilu „CCCCC“ mu, prostřednictvím aplikace Messenger, poslala fotografie, na kterých byly její hýždě vyfotografované v poloze v předklonu, v jednom případě zcela obnažené a na šestnácti fotografiích ve spodním prádle; v dalším jí pak poslal dvě audiovizuální nahrávky zachycující jeho orální a anální pohlavní styk s nezletilou BBBBB.

2. Za tato provinění byl mladistvý odsouzen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 31 odst. 1 z. s. m. k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 2 a 1/2 roku s výkonem odděleně od ostatních odsouzených ve věznici pro mladistvé. Podle § 18 odst. 1 písm. g) z. s. m. mu byla uložena výchovná povinnost ve volném čase se podrobit vhodnému terapeutickému programu podle možností věznice. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí mobilního telefonu. Bylo rozhodnuto o nárocích poškozených nezletilých BBBBB a CCCCC na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

3. Vrchní soud v Praze jako odvolací soud pro mládež (dále „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 1 Tmo 26/2019, z podnětu odvolání mladistvého částečně zrušil rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. ve výroku o trestním opatření a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu mladistvého při nezměněném výroku o vině odsoudil podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 31 odst. 1 z. s. m. k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 2 roků, jež podle § 31 odst. 4 z. s. m. vykoná odděleně od ostatních odsouzených ve věznici nebo zvláštním oddělení pro mladistvé. Podle § 18 odst. 1 z. s. m. mu uložil výchovnou povinnost, aby se ve svém volném čase podrobil vhodnému terapeutickému programu

podle možnosti věznice, a podle § 24 odst. 1 písm. d) z. s. m. a § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu uložil trestní opatření propadnutí mobilního telefonu.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal mladistvý prostřednictvím obhájce z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, v němž požadoval, aby provinění znásilnění pod bodem I./a), b) nebylo posouzeno jako jedno pokračující provinění, ale jako dva samostatné skutky, což by pro něj mělo význam při ukládání trestního opatření, protože by čin v bodě I./a) spadl do období před vyhlášením rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 4. 12. 2018, sp. zn. 2 Tm 5/2018, k němuž by bylo ukládáno souhrnné trestní opatření. Poukázal na podmínky pokračování vymezené v § 116 tr. zákoníku, které neshledal naplněnými pro nedostatek jednotného záměru a blízké časové souvislosti, rovněž nebyla u těchto činů zjištěna jednotící vůle směřující k postupnému naplňování téže skutkové podstaty, protože první z nich byl spáchán ve stavu zmenšené přičetnosti, jak vyplynulo ze znaleckého posudku MUDr. E. Č., a záleželo též na nepředvídatelném chování poškozené BBBBB, která nebyla zcela pasivní. Záleželo proto na momentální situaci a na jeho nevhodné reakci na ni. Soudy však dostatečně neobjasnily jednotný záměr a nebraly do úvahy ani odlišnou dobu a místa spáchání útoků, když s tím, že v prosinci se s poškozenou znovu uvidí v rámci vánoční návštěvy, nemohl několik měsíců předtím vůbec počítat. Pokračování nedotváří jeho údajné působení sexuálními nárazkami na poškozenou v době mezi oběma útoky, protože takové skutečnosti nejsou v popisu skutku uvedeny. Podle mladistvého mezi uvedenými útoky není dána blízká časová souvislost, jíž se rozumí údobí zpravidla několik dnů či týdnů (srov. například rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. [11 Tdo 538/2017](#), aj.), v případě organizované trestné činnosti i delší (srov. rozhodnutí č. 32/2004 Sb. rozh. tr.). Není zřejmé, kdy se přesně udál čin v bodě I./a) datovaný do období „přelomu léta a podzimu 2018“, tj. asi konec září 2018. Mezi oběma skutky tedy uplynula doba přibližně čtvrt roku, což nelze považovat za blízkou časovou souvislost, jak vyžaduje pokračování podle § 116 tr. zákoníku.

5. Podle těchto úvah mladistvého bylo nutné čin v bodě I./a), b) posoudit jako dva samostatné skutky, z nichž dílčí útok I./a) byl spáchán před vyhlášením rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 4. 12. 2018, sp. zn. 2 Tm 5/2018, a proto k němu mělo být ukládáno souhrnné trestní opatření, které by bylo vyměřeno při respektu k zásadě zákazu reformationis in peius. U časově druhého skutku znásilnění a navazujícího dalšího jednání pod bodem II. by bylo namíste uložit samostatný trest, jenž by po odpadnutí prvního provinění znásilnění musel být uložen v podstatně nižší výměře.

6. Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání mladistvého s poukazem na dosavadní průběh řízení a obsah napadených rozhodnutí v souladu s podmínkami § 116 tr. zákoníku k blízké časové souvislosti uvedla, že tato není rigidně zákonem stanovena, obvykle představuje podle okolností činu i několik měsíců, neboť v každé konkrétní věci je třeba zkoumat zejména to, v čem trestná činnost spočívala a jaké byly další skutkové okolnosti jejího spáchání (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. [3 Tdo 1134/2010](#)). Nutné je zvažovat i dobu potřebnou k přípravě pachatele na další útok (viz rozhodnutí č. 15/1996 a č. 29/2005 Sb. rozh. tr.).

7. V přezkoumávané věci však nelze dospět k závěru, že by nešlo o pokračování v důsledku nezachování blízké časové souvislosti, protože mladistvý se dílčího útoku v bodě I./a) dopustil na přelomu léta a podzimu 2018 a dílčího útoku v bodě I./b) dne 28. 12. 2018, což znamená, že mezi oběma trestnými jednáními uplynula doba kolem 3 měsíců. Tento časový údaj o přerušení trestné činnosti na dobu 3 měsíců by izolovaně mohl odůvodnit přetržení blízké časové souvislosti jako formálního znaku pokračování v trestném činu, ale celou situaci je třeba posoudit i se zřetelem k dalším okolnostem. Mladistvý s poškozenou komunikoval prostřednictvím internetu i v době mezi

útoky a jejich komunikace spočívala v sexuálních narážkách a výzvách, a tedy se snažil ve svém jednání pokračovat a prostřednictvím komunikace s poškozenou dosáhnout osobního setkání, což jednoznačně svědčí o jednotném záměru mladistvého. Příležitost pro toto setkání mu dala až návštěva poškozené v období kolem Vánoc, přičemž právě v tento moment na ní obdobným způsobem svůj sexuální čin praktikoval. Význam v těchto souvislostech nemá místo spáchání skutku, neboť čin vycházel z možnosti využít příležitost, která se naskytla nejdříve po čtvrt roce. Delší doba a odlišné místo nejsou v daných souvislostech překážkou závěru o pokračování v trestném činu. Povaha činu svědčí o tom, že ho nemůže pachatel spáchat libovolně, ale je závislá na kontaktu s druhou osobou, o jehož navázání se mladistvý v mezidobí snažil. Z těchto důvodů státní zástupkyně dospěla k závěru, že jde o pokračování v provinění znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací pro mládež (dále „Nejvyšší soud“) nejprve shledal, že dovolání mladistvého je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

9. Napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející může Nejvyšší soud přezkoumat jen na podkladě dovolání relevantně opřené o některý z důvodů vymezených v ustanovení § 265b odst. 1, 2 tr. ř., a proto posuzoval, zda námitky mladistvého obsahově odpovídají uplatněnému důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož je možné dovolání uplatnit, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Námitky uplatněné v dovolání k bodu I./a), b) svědčí o tom, že mladistvý jimi brojil proti právnímu závěru o pokračujícím činu spáchaném dvěma dílčími útoky a tvrdil, že nebyly splněny podmínky § 116 tr. zákoníku, protože o pokračování nejde pro velký časový odstup mezi těmito dvěma útoky, chybějící jednotící záměr a jiné místo spáchání těchto útoků. Domáhal se toho, aby oba činy byly právně odděleny a posouzeny jako dvě provinění znásilnění. Jako důsledek těchto úvah dovozoval možnost uložení souhrnného trestu za první z těchto samostatných trestných činů, a to v podobě a výši, již sám určil.

11. K těmto námitkám Nejvyšší soud nejprve uvádí, že primární vytykanou okolností, která má právní povahu, a lze ji namítat prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tvrzení mladistvého, že nejde o pokračování v trestném činu, a proto bylo třeba posoudit, jak soudy tuto okolnost posuzovaly a na základě čeho ji dovodily. Podle obsahu přezkoumávaných rozhodnutí soud prvního stupně ve vztahu k právnímu posouzení skutku pod bodem I./a), b) výroku o vině jen zcela formálně vysvětlil své úvahy týkající se právní kvalifikace činu podle § 185 odst. 1 alinea 1, 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, aniž by vyložil, z jakých důvodů jde o pokračující provinění.

12. Na podkladě odvolání mladistvého, v němž brojil proti tomuto právnímu závěru obdobně jako v dovolání, odvolací soud uvedený nedostatek soudu prvního stupně zhojil, protože vysvětlil ve smyslu § 116 tr. zákoníku, z jakých důvodů v bodě I. jde o pokračování, zejména poukázal na blízkou časovou souvislost mezi oběma dílčími útoky popsány pod písm. a) a b), které odděluje doba nejvíce než 4 měsíců. Oba dílčí útoky spojuje totožná oběť a záměr mladistvého pokračovat v této trestné činnosti, neboť na adresu poškozené nezletilé BBBBB vznášel sexuální narážky. Odvolací

soud proto podpořil závěr soudu prvního stupně a v souladu s použitou právní kvalifikací dospěl k závěru, že v daném případě byla hlediska (jednotný záměr, způsob provedení, blízká časová souvislost i osoba poškozené) stanovená v § 116 tr. zákoníku naplněna. Shledal správným i uložené nepodmíněné úhrnné trestní opatření odnětí svobody, u kterého snížil jeho výměru ze 2 a 1/2 roku na 2 roky.

13. Nejvyšší soud vzhledem k tomu, že se odvolací soud uvedeným právním závěrem zabýval a k odvolání mladistvého jeho správnost vysvětlil, považuje jen na doplnění za vhodné uvést, že podle § 116 tr. zákoníku je pokračováním v trestném činu (i provinění) takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Tato legální definice pojmu pokračování v trestném činu, resp. provinění, je tvořena čtyřmi znaky, a to, že útoky musí naplňovat, byť i v souhrnu, stejnou skutkovou podstatu, musí být vedeny jednotným záměrem, spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. U pokračování v trestném činu není mnohost útoků známkou skutkové podstaty, ale je formou provedení konkrétního trestného činu (srov. rozhodnutí č. 57/2007 Sb. rozh. tr.). Každý dílčí útok musí mít všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, o jehož pokračování má jít (srov. rozhodnutí č. 3/2001 Sb. rozh. tr.).

14. Mladistvý v dovolání zpochybňoval zejména splnění podmínky časové souvislosti mezi oběma útoky, a proto je vhodné uvést, že ji nelze přesně ohraničit maximální lhůtou, ale vzhledem k tomu, že je vyžadována „blízká“ časová souvislost, půjde zpravidla o několik dnů či týdnů. Při posuzování podmínek pokračování v trestném činu (provinění) ve smyslu § 116 tr. zákoníku z hlediska blízké časové souvislosti jednotlivých útoků je nutno brát ohled i na čas potřebný k přípravě pachatele na další útok, na další trestnou činnost či provinění v mezidobí páchanou, a to vždy s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného trestného jednání, zejména do jaké míry se mu podařilo realizovat jednotný záměr, k němuž jeho činy směřovaly, jakož i to, které okolnosti byly důvodem pro vznik většího časového odstupu mezi jednotlivými dílčími útoky (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 15/1996-II. Sb. rozh. tr.). Jde-li o odstup trvající několik měsíců, především přesahující období půl roku, nejde již o naplnění blízkosti časové souvislosti, protože podle judikatury Nejvyššího soudu se za dobu, kterou lze akceptovat z hlediska naplnění pojmu blízké časové souvislosti jako jednoho z kumulativně stanovených znaků pokračování v trestném činu, považuje doba přibližně čtyř měsíců (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. [5 Tdo 1035/2007](#), rozhodnutí č. 32/2004-I. Sb. rozh. tr. aj.). Ani tato doba však není určující za všech okolností, neboť vždy je třeba brát ohled na určité zvláštnosti a jedinečnost každé přezkoumávané věci. U majetkových deliktů v případě, že je období mezi jednotlivými dílčími útoky delší, posuzuje se hledisko blízké časové souvislosti s ohledem na prospěch nebo škodu, kterou pachatel předcházejícími dílčími útoky získal nebo způsobil. Pokud jde o jiné než majetkové delikty nebo o trestné činy, u nichž nejsou škoda ani prospěch pojmovými znaky, ani okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby, je takovým měřítkem vážnost újmy nebo jiný těžký následek, který oběti vznikne, případně jiná souvislost, která takové od sebe více (např. déle než čtyři měsíce) vzdálené dílčí útoky spojuje, jako je např. trvalá snaha o kontakt s obětí, apod.

15. V posuzované věci je časová souvislost mezi dílčími útoky delší, avšak nikoliv natolik dlouhá, aby uvedeným zásadám odporovala. Mladistvý spáchal dílčí útok v bodě I./a) na přelomu léta a podzimu 2018 a druhý popsáný v bodě I./b) dne 28. 12. 2018. Uváží-li se, že za přelom léta a podzimu se považuje období konce srpna až září, činí tato doba 4 měsíce, tedy jde o dobu podle judikatury hraniční, a proto je třeba posuzovat další okolnosti, které jsou významné pro návaznost jednotlivých dílčích útoků. Brát do úvahy je v tomto případě potřeba povahu trestné činnosti, o niž jde, protože jde o sexuální delikt, který je závislý na tom, jak se chová a jak dosažitelný je předmět útoku, jímž je druhá osoba, o niž má pachatel z hlediska sexuálního uspokojení zájem. V tomto případě šlo o

stejnou osobu, vůči níž se mladistvý dopustil činu v obou případech. Za důležité je třeba považovat též to, že zájem mladistvého o BBBBB po prvním útoku vůči ní neustal, ale naopak o kontakt s ní stále usiloval, a to v rámci svých sexuálních choutek, protože se tak vůči ní v různých narážkách vyjadřoval v rámci internetové komunikace. S ohledem na tato zjištění je nutné připustit, že i přes delší dobu, která mezi oběma dílčími útoky uplynula, je hledisko blízké časové souvislosti v této věci naplněno, protože šlo o souvislost, která z hlediska času byla závislá mimo jiné na konkrétní příležitosti, která se vyskytne k tomu, aby se mladistvý s nezletilou setkali na takovém místě či v prostředí, kde může dojít k sexuálnímu kontaktu mezi nimi. Taková skutečnost s ohledem na věk obou těchto osob žijících v rozdílných rodinách a pohybujících se v odlišném prostředí, byla z časového hlediska nejistá a neurčitá, protože záleželo v určitém směru i na skutečnostech, které mladistvý pro tento účel nemohl zcela ovlivnit, případně dobu druhého útoku stanovit, přesto však po celou dobu o něj usiloval, což je v této věci pro určení blízké časové souvislosti rozhodné, a proto i delší časový odstup k jejímu přerušení nepřispěl, naopak obě deliktivní chování provázal a spojil.

16. Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud shledal, že hledisko blízké časové souvislosti v této věci bylo pro závěr o pokračování provinění v bodě I./a), b) dodrženo. Stejně tak byla dána další kritéria pokračování podle § 116 tr. zákoníku, protože oba dílčí útoky byly spojeny jednotným záměrem, který zde spočíval v motivaci činu mladistvého založené na uspokojení vlastních sexuálních potřeb na nezletilé dívce v duchu toho, jak se po celou dobu vůči ní v rámci internetové komunikace projevoval. Oba činy se vyznačovaly obdobným způsobem provedení. Zákon u pokračování nepožaduje, aby byl způsob jednání zcela shodný, naopak připouští i podobnost jeho provedení, za kterou se může považovat znásilnění venku v křovinatém porostu na straně jedné a doma při návštěvě poškozené na straně druhé, protože jde o využití příležitosti, která nastala dílem náhodou, bez přičinění mladistvého, dílem na základě jeho iniciativy a aktivního chování. Nebylo rovněž z hlediska tohoto znaku rozhodné, zda se poškozená k jeho počínání stavěla ryze odmítavě, anebo byla částečně svolná, ale důležité bylo, že šlo stále o tutéž nezletilou dívku. U všech částí posuzovaného provinění byly shodné jak objektivní, tak subjektivní souvislosti (srov. rozhodnutí č. 47/1967 Sb. rozh. tr.), což rovněž závěr o pokračování podporuje.

17. Na základě všech těchto skutečností Nejvyšší soud přisvědčil správnosti právních úvah zejména odvolacího soudu, který doložil důvodnost závěru o pokračování podle § 116 tr. zákoníku mezi oběma dílčími útoky uvedenými v bodě I./a), b) výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, a tedy o naplnění znaků pokračujícího provinění znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Z těchto důvodů byl požadavek mladistvého, aby jemu za vinu kladené jednání v bodě I. bylo rozděleno na dva samostatné skutky, a jako takové právně posouzeno jako dva zločiny (dvě provinění) znásilnění podle téže právní kvalifikace, shledán nedůvodným.